

Mina männer : et ungt
fruntimmers
Iefwernes-händelser.
Nykjöping, tryckt ho...

1700-1829 59 C Br

National Library
of Sweden

Roman.
Sv.
(Br.)

1700-1829

Mina Männer.

Et

Ungt Fruntimmers
Lefwerneß=Händlerser:

Nyköping,

Tryckt hos Petter Winge, 1798.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

Jag har varit begäfvad med fyra. — Och som upriktigheten kläder et fruentimmer bäst, skal jag redligt teckna deras characterer.

Min första Man, min ungdoms afgud, ädrog sig min dyrkan förmedelst den han sjelf gaf mig. Jag war hans Venus; ty förblef han min Adonis. Min spegel och min Kammarpiga sade mig, at jag war den vackrsta Dame i hela granskapet, och denna sanning war så updagad i egna årgon, at jag tyckt mig synda, om jag varit otrogen. Jag hade redan de år inne, då en flicka börjar ockra med naturens gåfvor. Samma dag jag fyllde femton år, brände min Gouvernante up alla mina dockor, enligt et löfte, hon gjort min afledne moder på sotsången, och hade säkert detta nidingsverket gjort mig otroslig, därest hon

icke två dagar därefter för första gån-
 gen fört mig på en Bal, hwarest jag
 fann mig hafwa gjort et så starkt in-
 tryck på en Cavaliers hjerta, at jag
 glömdde sorgen och endast syffelsatte mig
 med hans betraktelse. Det är onödigt
 at beskriwa honom, nog utaf, at han
 uti det sällskapet i mit tycke utgjorde
 den fullkomligaste, ty han dansade som
 en Charme, snusade med behag, och
 talte idel ångla-språk til mig; och som
 jag ofta rådnade (ty enligt min Faders
 och min alfwarsamma Gouvernants
 strånga dygde-reglor, har jag förr al-
 drig talt wid någon ung Cavalier),
 försåkrade han, at detta blygsamhets-
 tecken fördubblade min skönhet. Huru
 skulle ock icke den få mit hjerta, hvars
 ord så öfwerensstämde med mit egit
 tänkesätt? Jag tyckte mig den dagen
 hafwa funnit et Paradis på jorden,
 och önskade endast, at där få blifwa
 en lycksalig inwånare med honom; ty
 som jag hört, at lifsinnade personer
 utgjorde de bästa giftermålen, trodde
 jag här lyckligt wis hafwa funnit min
 Make. Wid affstedstagandet, ref jag
 mit lilla guld-hjerta af halsen, lade
 det i hans hand och sakta swor ho-
 nom en ewig trohet. Wid hemkomsten
 glömd

glömde jag mina dockor, och drömde hela natten om min seger. Så snart jag war upstigen af sängen, föll jag min Gouvernante om halsen, bekände mit gjorda löfte, och under många carresser bad henne wara mig behjelplic hos min giriga fader, at få upfylla det; med den försäkran, at aldrig begära af honom mer, än mit Möderne, som war ansenligt nog, emedan jag war enda barnet. Hon, som ålskade mig ömt, wilfor min bön; — Men swaret blef et vredsammt nej, och hotelserne gingo ej ut på mindre, än en waksam insparring af min lilla warelse. At undwika widlyftighet, hänwises Läsarn til de wanliga Romanerne, då händelserne snart weckla sig sjelfwe. Efter någon tids wedermöda, blef jag ändteligen lyckligt enleverad af min trogna ålskare, igenom hwilken flygt wi i vårt tycke stannade på tinnarne af Lycksalighetens Tempel, dårest en dyrlegd Herrans tjenare snörde oss tillsammans med det ouplösliga Kyrko-Bandet, som wi en kort tid därefter å båda sidor önskade få sönderslita för den lilla orsakens skull, at kärleken glömt gifwa oss någon waraktig matsäck, hwarföre wi nu blefwo

hvarandra til stort besvär. Min fä-
ra hälft, som redan wid tjugufyra års
ålder hade förstört et anseeligt arf,
war nu så fattig som en skåprätta;
och som någon på Balen hade wissat
honom i örat, at jag war rik, blef
han straxt dödlig fäk, och utsåg mig
både til egen utkomst och sina Credito-
rers förnådande. Men min gamla pap-
pa förstod sig på calculer och tillsnörde
så sin Beurssé, at ingen fyrk blef den-
na obudna Mågen til del. Nu blef
en annan wändning: Min så warma
Udonis blef kall som en istapp, min
fågring förswan i hans ögon, och om
min spegel ej warit mig trognare, ha-
de jag dödt af förtwiflan. Ändteligen
började han aldeles manwörda mig,
hela dagarna tog han sit nöje utom
hus och lät mig försmägta både til
kropp och själ. Dock war hans bor-
twaro mig fäkare, än hans närwa-
ro; ty igenom den mun, som förr war
Englarnas tolf, småfwade nu tusende
d = = r i förbistringen öfwer wårt ö-
de, hwilket ändteligen tröttnade i sit
raseri och nedlade min förkylda make
uti en hetlig feber, som inom sju da-
gar befriade honom både ifrån mig
och sina Creditorer, just då de kommo
med

med sina förbömda utslag i händerne. Snibbhufwan döljde min glädje, och litet pepparot i näsduken hjälpte mig til några skyldighets-tårar. Imedertid hade jag varit fri och nöjd, där-est utkomsten icke brytt mig; jag hade intet at hoppas; och min mans namn utgjorde en allmän miscredit. Det war sant, at jag war myndig, rådde mig sjelf och hade upnådt wisdoms åren; ty jag inträdde nu i mit sjuttionde. Men likafullt war min Cassa tom. Estertanken wandrade af och an, utan at finna werkligheter. Min upretade fader wågade jag knapt gifwa rum i mit minne, och hela min lilla warelse förblef uti et Cahos af bekymmer.

Nöden kom ändteligen i full rustning för dörren; ty nödgades jag igenom en billet til min fordna Gouvernant, som ännu wistades hos min fader, anhålla om hennes biträde til nåd hos honom. Det lyckades mig at bli kallad; — men, o Himmel, i hwilken ställning! Med gnistrande ögon wiste han mig ifrån sig: — en älskad dotter, som rymt sin faders hus, borde aldrig få åga någon; han hade därför ej annat at säga mig, än at

jag för ewigt skulle fly hans åsyn, och
 nu som förr taga mig sjelf til råds
 om utkomsten. Hjertat stod mig i hal-
 sen, målet förtogs mig — och af med-
 lidande föll åntel gen min Gouvernante
 honom til föta på mina wagnar, då
 hon efter egit påfund förmådde honom
 at betala pension för mig på något
 alfwarsamt ställe, men, som han ock
 försäkrade, wore mit hela arf; ty han
 hade redan bort-testamenterat all Egen-
 domen i löst och fast til sin brorson,
 som aldrig mera kunde ändras. Med
 staplande steg gick jag ifrån honom,
 utan at öfna munnen, och under det
 min Gouvernante döslit mig några da-
 gar hos sig, hade hon fådt spaning
 på et par gamla hjon, som lefde i
 tyfthet på en affkild gata, där inac-
 corderades jag i Pension, med war-
 ning, at hafwa mig i strång bewak-
 ning. De höllo också riktigt ord; jag
 blef inspärrad som en fånge, och hade
 ej annat nöje, än et litet fönster åt
 gatan, i hwilket jag stod om aftnar-
 na och hjertligt begret mit olyckliga
 öde, min förlorade ungdom och min
 onyttiga fågring. En wacker sommar-
 afton, då jag stod i min wanliga ställ-
 ning, hörde jag några ömma suckar
 ifrån

ifrån gatan och en behaglig stämna, som sakta föll på mina öron: Hvarföre gråta så bittert, min skönhet? Edra ögon tyckas vara skapte at intaga hjertan, och Eder behagliga person har redan fånglat min själ. Det är tredje aftonen jag betraktat Eder, och finner at mit lifs räddning nu beror på Eder ägo; gif mig allenast tillfälle at utföra saken, Ni skal bli så lycklig, som Ni synes förtjena det. Hvem blef glad, om icke jag! Jag bad honom komma igen aftonen därpå; då jag igenom en nedsläpt billette gaf honom hela min historia, ty mit hjerta förstod icke at skrymta. Detta behagade honom ännu mera. — Han gjorde visit hos mit wårdfolk, som kände honom både för rik, förnam och mycket hederligt sinnad; ty emedan hans vänstra hand alltid wiste hwad hans högra gjorde i barmhertighets-wågen, war ryktet ständigt sysselsatt med hans beröm. De, som kände huru wäl jag behöfde en befriare, gåfwo därför straxt sit bifall, at han skulle få hemta mig utur deras hus, så snart en tillfallad Präst gjort sit embete. Jag war således andra gången bunden med en mann, öfwer hwilkens heder och wäl-

wålmåga jag så yfdes, at jag snart glömt mina förra öden, om smek-månaden råckt något längre; men sedan jag nu hörde honom til, blef han mått på min fågring. Han fann, efter egen försäkran, hos mig ej annat än fel, i stället för dygder. Jag fick lagat, at til punkt och pricka efterleswa: jag skulle tåga då han talte, aldrig öppna munnen til motsäjelse i den minsta bagatelle; göra honom redo för lappri; förguda honom och hans gerningar; tåligt fördraga hans ohemula mistan-
tar; och för denna torturn ej njuta annan tilfredsställning, än dagligen höra en och samma wisa: huru han dragit mig utur stoftet, huru jag nu däremot utgjorde hela hans plåga och kostsamma utgifter. Det war sant, jag åkte uti et prägtigt Equipage och swångde mig med de Stora, men jag satt i deras sällskap som en skrämder hare i min gränslåt; ty jag wiste, hwad för en sparlakans-låxa stod mig före, då jag kom hem om aftnarna, och måste bittert plikta för hwar enda rörelse jag gjort, fast min Hedersman där wisat mig en krypaktig höflighet; ty läsare måtte weta, at vårt åkten-
skap borde i allmänhetens ögon liknas
wid

mid Änglarnas lycksalighet. Öma hjer-
 tan deltaga säkert i dessa mina plå-
 gor; men de woro ringa emot dem, som
 återstodo. Jag borde ännu högre plik-
 ta för mit ungdoms-brott. En wacker
 dag kom min förfräckare med en o-
 wanligt glad mine, och sade at han
 ömkade sig öfwer min enslighet då han
 war borta, hwarföre han påtänkt at
 tillföra mig et artigt Sällskaps-Fruen-
 timmer. Jag swarade då, som alltid:
 Som du behagar, min Wän! Men,
 Himmel! hwad war det för et sällskap?
 En Maitresse declaré, med all den
 djerfhet, högmöd, konst och list, som
 tilhöra den classen. Förut hade jag
 varit en slafwinna af en högmödig
 mans underliga capricer; nu blef jag
 et riktigt offer för all den bittra gal-
 la, som afgrunden utsprutar öfwer
 oskulden igenom dylika verktyg. Med
 et ord, hon war en fullkomlig Sig-
 brita. — Och jag hölt på at aldeles
 borttråna af sorg, då min ägta man
 blef hemsläpad med et afbrutit ben.
 Under hans wanliga lust-promenader
 med Donnan, hade caleschen stjelpt och
 bragt honom i denna olycka, som in-
 om få dygn igenom tillslagen kassbrand
 lade honom i grafwen; och som jag i
 hela

hela tre år dagligen utgöt floder af
 tårar, hade jag nu inga at begråta
 honom med. Hans Philis regerade
 däremot som en ursinnig, hvarföre jag
 iakttog tilfället och lät föra henne med
 sina wål förwårswade saker på dår-
 huset, där jag önskade alla dylika hu-
 stru-plågåre måtte få sit rum, til des
 de besinnade sit wederstyggliga handt-
 werk. Nu flög jag åter som en fri
 fogel ur min förgyllda bur, och war
 bleswen rätt sjelfständig; ty jag hade
 egendom, war utan barn, och swor i
 mit sinne at aldrig mera gifwa mig i
 manna-wåld. Men ack! swaga kråk,
 huru länge hölt jag ord? Behagsju-
 kan tiltog i samma mohn, som jag
 hant glömma min kallsinliga man,
 och min spegel förklarade mig, at af-
 brottet emellan hwitt och swart tekna-
 de mig til en intagande Enka; däróm
 blef jag ock i synnerhet försäkrad af
 en wacker, ung och hurtig Hof-Predi-
 kant, som hade sin gång i huset me-
 dan min man lefde. Han helsade se-
 dan oftare på mig, under föregifwan-
 de at trösta mig öfwer min stora för-
 lust. Men då han såg, at mera glå-
 dje än sorg regerade i mit upförande,
 blef han dristig nog at förklara mig
 sit

sit lidande. Annu märkte jag, oaktat
 mina misstag, at mina brön lyfnade
 til kärleks-språket, och at min så fasta
 förefats började wackla, när jag såg
 mig förgudad; men det stötte något
 mit högmöd, at han war hwarken
 Grefwe eller Baron, men blott en o-
 frälse Präst, ehuru jag fann annars
 mycket behag i hans person och smick-
 rande tunga. Jag war därföre uprif-
 tig nog, at säga honom mina griller;
 ty jag war wacker, ung och rik, kun-
 de således hoppas en större Rang, om
 jag beslöte at gista mig. Dessa skäl
 måste han gilla; men försäkrade tilli-
 ka, at hans wäl kända gäfwor och
 meriter i ämbets-wägen skulle snart
 uphöja mig til Biskopinna, bad mig
 äfwen, at jag nästa Söndag wille gö-
 ra mig möda at fara til den Kyrkan,
 där han ärnade predika, då jag snart
 skulle bli öfwertygad om sanningen af
 hans hopp. Ehuru kyrko-gång aldrig
 legat mig om hjertat, hade jag nu två
 wigtiga skäl at willfara hans begäran,
 det första, at se honom predika, det
 andra, at låta mig beskådas; ty jag
 twiflade icke på beundrare i min änke-
 drägt. Hans uträkning slog in; ty
 ehuru jag litet eller intet förstod af
 Ordet,

Ordet, förefom mig hans angenäma uttal, hans täcka maner och wäl bildade person, som en ängel; mera behöfdes ej at winna mit waka hjerta, som aldrig wänt sig wid öfwerläggningar. Jag trädde således i brudstol för tredje gången, så snart anständigheten det tillät, at ej bli för mycket säråd; och hwem war nu lycklig, om icke jag? som stod på egen bottin i mit wackra hus med en andelig Man, hwilken dyrkade mig som en Gudinna och under dagligt samspråk bygde de wackeraste lustflott för min framtida heder och lycksalighet, nemligen den timliga; ty den ewiga tilkommande brydde min Präst icke sin hjerna med oftare, än han stod på sit ämbets-rum. Och som jag upriktigt älskade honom, trufdes jag bäst i hans sällskap; men ledsnades, då han började bli längre och längre ute om aftnarna, som härrörde, efter hans försäkran, af det myckna spring och anläggningar han hade til sin lyckas snara befordran. Detta war dock icke nog. Härtill fordrades penningar. Han hade sjelf et rikt arf at förwänta efter sin gamla fader; men måste afbida den stunden, då den hjälpsamma döden bringade honom

för-

skörden. Han föreslog mig således, för skynsamheten skull, at med mina underskrifter, som ännu woro i credit, bispringa honom i sin kloka författning. Därtill fann jag mig både willic och skyldig, hwarföre han fick mit namn och sigill, så ofta det påfordrades. Dessa göromål fordrade således, jemte hans ämbete, en mer än wänlig bortowarelse, som betog mig hans fåra sällskap större delen af dagen; och då han merendels kom rusiger hem oftast sent på natten, misshagade det mig så, at jag, då han såfwit, gjorde honom wänliga föreställningar öfwer et så owäntadt upförande, hwilket i början ursäktades med tåta warelser på Bröllop, Graföl och Barnsöl, som ätföljde hans fall, och i hwilka samqwäm Herden ej kunde undwika at wara hopen lik, så framt han wille wara älskad af sina Får, en kärlek, som utgjorde förnämsta delen af hans ämbete. En tid, och än en tid låt jag affpisa mig med detta pratet; men när änteligen en eller två karlar kommo hemsläpandes med mit $S = = n$ utan fansning och styrka; när mina föreställningar, efter återkommit förnuft, bemöttes med skälsord och de

rys

rysligaste eder, började jag draga bron-
 nen åt mig, och befälte min trogna
 Kammar-piga listigt utforska i grän-
 skapet, huru det förhölt sig med ho-
 nom. — NB. Af egen erfarenhet rå-
 der jag mit kón, at i så wigtiga be-
 slut bruka för-tänka; ty efter-tanken
 kommer merendels för sent. — Nu fick
 jag weta mera, än jag wille: min äf-
 ta Sälle war lika swart innan, som
 utan, han söp, spelte och hade wissa
 nympher på stat; stod således i skuld
 öfwer bronnen, och halp sig med mina
 underskrifter, så fort han smickrat nå-
 gra af mig. Min bestörtning är låte
 at begripa, utan at widlyftigt beskri-
 wa den. En stark sparlakans-lära war
 mit beslut, och i detsamma jag stod at
 öfwerläsa den, kom en förskräckt bud-
 bärare med andan i halsen och bad
 mig låta hemta min man, som ned-
 lagt sin wandrings-staf på en Port-
 sten, dit folk sedt honom ragla gatan
 utföre ifrån en krog. Wreden blef stör-
 re i ögnablecket, än sorgen, och om
 jag icke fruktat för estertal, hade jag
 låtit kroppen undergå sjelfspillingars
 öde. Sedan begrafningen war förbi,
 fant jag mig åter lättad ifrån bekym-
 mer, och tänkte ej på annat, än stål-
 la

la mina saker uti en förnuftig ordning, då jag några veckor därefter blef öfverhopad til höger och vänster med mina förskrifningar, jemte hotelser af snar betalning. Nu först feck jag öppna ögon; ty hwar skulle jag finna utvägar därtill. Min andeliga Man hade ej lemnat annat efter sig, än fattigdom och wänåra; och hwar skulle jag söka råd och hjelp, då jag, som Enka efter en sådan usling, ej kunde annorlunda anses, än en föraktad lampa. Dock wiste jag ej ännu hela min olycka; men trodde mig få något i behåll uti mit hus och wacker meubler, då Police = Betjenter infunno sig och förseglade altsammans för mina ögon. Wid min gråt och skrik togo de mig i armen och slängde mig trappan utföre, med föraktlig antydning, at söka mig om herberge til natten, emedan jag, efter uträkning af min mans skulder, ej mera hade en spik i detta huset.

Swarest skulle jag, olyckliga, nu hådan? Född och uppfödd i den wanliga swängen, som åtföljer Stånd, kände jag intet, som kunde förhjelpa mig til bröd. Min bestörta själ tog således sin tillflykt til den för mig hittills

omtalte, men ofände Gudem, och ju mera mörk utsigten blef för minna ögon, ju starkare blef tilflykten. Imedlertid måste jag fly ifrån min trakt, utan at weta hwarthän. Jag hade aldrig förr gått til fots, och kände ingen gata i staden; ty gick jag med rinnande ögon och staplande steg så långt gatan räckte, til des jag af wanmagt och sorg nedsank på en portsten. Huru länge jag där legat, wet jag icke; men då jag kom til sansning, fann jag mig ligga på en soffas, och såg en medelåldrig man jemte en gammal qwinna wara sysslosatte med mit wedersäende från en dåning, som de sade räckte så länge, at de trodt mig wara död. Deras beskedliga utseende och mig bewiste omsorg låckade mig, at göra dem förtroende af mit lefnads-lopp, bågge rördes med mig til tårar, och mannen frågade i hwad mål han kunde wara mig til tjenst? Jag swarade, at som det ej stod i min förmåga at wara honom til återtjenst, kunde jag icke begära någon; men öfwerlemnna mig til mit synbara öde, at dö uti elände. Nej, mit wackra barn, swarade han, jag har icke något tiger-
hier-

hjerta, Ni skal lefwa, och jag låfwar
 draga försorg om Edra nödtorfter, och
 för at få tilfredsställa Edra hederliga
 tackfämhets-känslor, skal Ni få hjälpa
 mig uti de finare arbeten, som hëra
 til mit handtwerk, så framt Ni kan
 affåga Eder de Adliga Idëer, som
 Ni ifrån barndomen want Eder wid.
 Men nöden har ingen lag. Edra nåt-
 ta fingrar synas mig tjenlige at göra
 de stofferingar och granslåter, som bru-
 kas i stora Herrskaps Wagnar; ty jag
 är Sadelmakare, och tiltror mig måst
 kunna låfwa Eder, at Ni med mera
 nöje och lugnare sinne skal göra den-
 na syflan, än de någonsin kunna få,
 som skola åka i dem. Ni synes ung;
 men har, efter egen bekrifning, så
 mycken förfarenhet af werldens yta,
 at Ni snart skal begripa skilnaden e-
 mellan det stora och det lagoma. Jag
 tackade honom hjertligen, och sedan
 han förtrodt mig i den gamla qw n-
 nans hand, ledsagade hon mig på sin
 kammare, som war öfwer Mästarns
 egen. Efter åtnjuten förfriskning, gaf
 hon mig anwisning på en god sång,
 at smaka hwilan efter utståndens mö-
 da; men jag fick ingen. Mit fattiga
 hjerta gjorde upror hela natten emot
 min

min nu warande ställning, så olif mit
 stånd, med et ord, högfården och fat-
 tighdomen brottades til ljusan dager,
 då min Altmoder påminde mig at lem-
 na sängen, så framt jag wille ställa
 mig in hos min Husbonde, som al-
 drig såf bort det röda på solen. Jag
 hade ock redan sjelf hört honom sjun-
 ga Morgon-Psalmen med en så an-
 daktig och behagelig stämma, at jag
 därutaf rördes til tacksägelse hos Gud,
 som så underligt fört mig på detta
 bestedliga stället; och, förglömmandes
 nästan hwad jag varit, gjorde jag
 min högsta flit at lära, öfwa och slut-
 teligen fullkomnas i den wetenskap,
 mig blef förelagd. Här blef något
 nytt för mig, jag seck erfara skilna-
 den emellan lättja och arbetsamhet;
 då wi, som Damer af stånd och wår-
 dighet, försättas under de oskälige
 djuren, som hwar efter sin art fullgö-
 ra sit kall; blifwa wi igenom flit och
 werksamhet nyttiga wareser, wi sma-
 ka då med nöje dagligen frukten af
 vårt arbete, wi taga hwarje aften et
 roligt samwete med oss til sängs och
 upstiga så mycket tidigare och muntra-
 re til vårt arbete. Jag bör intet
 uppehålla Läsaren med en längre om-
 gång

gång af mina händelser; men forrt gifwa wid handen, at denna min Husbonde, som sjelf lärt mig finare delen af sit handtwerk, som war en äldrig ungfkarl, hade egit hus och mådde så wäl, at han kunde bispringa sin nödlidande nästa, när så påfordrades, blef nu min fjerde Man. Min slit, mit saktmod och lydnad, frugten af min motgång, behagade honom, och jag för erkänsam, at icke emottaga den handen, som hulpit mig af gatan, til behof, lugn och frid under sit taf.

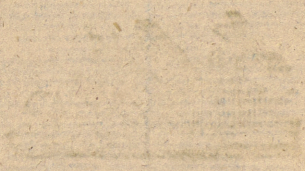
Far nu således wäl med Näder och Granlåt. — Wätte aldrig skuggen där af upstiga i mina tankar? = = Om icke för at beklaga dem af mit kön, som blifwa lika så illa upfödde som jag, nemligen at blifwa tårande lemmar på jordklotet, som, sedan de rullat halfwa staden omkring, för at låta beundra sit arbete wid Toiletten och bivistat spelborden, komma sent hem inpå nättren och sjunga: Dagsbördan nu så klämmer. Aek! at hwar dygdig och förnuftig qwinna wore nu så wäl gift, som jag! Hvem skulle wäl trodt, at en handtwerksman skulle utplåna den fördom, jag tyckte mig

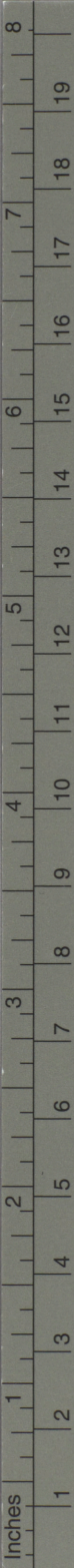
hafwa orsak til emot hela Mankönet?
 Honom tillkommer därför den äran,
 at jag råder alla til gistermål, när
 de träffa dylika föremål, och tillika ä-
 ro nog bepröfwade, at med förstånd
 sticka sig emot dem. Mätte både Gref-
 war, Friherrar och Frälsemän äga
 min Sadelmakares character? hans
 högd i själen, hans rättwisa, godhet
 och ordhållighet, och med et ord alla de
 dygder, som tilhöra en förnuftig man!
 och mätte deras Högwälborna Fruar
 blifwa lika så tempererade och kloka,
 som jag nu warande Sadelmakare-
 Hustru — så wist som deras slit, för-
 stånd och hushålls-wett äfwen skola
 wara behjelpelige til lyckligare tider!
 Herrarne tala ofta under besyttelser
 om Evas Döttrar; men besinna icke,
 at de sjelfwe fådt en stor del af arf-
 wet, då den förbudna frugten smakar
 dem bäst. Bewis yppas dagligen, då
 nyttiga arbets-qwinnor inflåtas i lät-
 tjan och wällustens armar. Därmed
 begås twänne mord på en gång:
 Skulden offras på lastens altare, och
 Samhället mister en oundgänglig arbets-
 lem, som i sin utspökning omskapas
 til et widunder, och winner i sin om-
 bytta ställning ingen annans bifall,
 än

än sin spegels, emedan alla hederliga Damer sky för henne; och om denna obehöriga qwinnan blir fruktsam, skåmmas en gång barnen rätt så wål för fadren, som fadren för dem, och hwad frugter skördas änteligen af dessa förbättringar på Skaparns ordning? Ötrohet, blygd, oroligt samwete, sjuklighet och aldraoftast en oundwisklig fattigdom. Förfarenheten, den dagliga förfarenheten bewisar, at jag icke ljuger. Faren wål.

In the early morning the
 clouds were heavy and the
 rain fell in torrents. The
 wind was strong and the
 sea was very rough. The
 ship was tossed about like
 a cork in the water. The
 crew were all wet and
 shivering. The captain
 ordered the sails to be
 reefed and the ship to
 be kept close to the
 shore. The rain continued
 all day and the sea was
 very rough. The ship
 was not able to make
 any headway. The crew
 were all very tired and
 the captain was very
 anxious. The rain
 continued all day and
 the sea was very rough.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
						